

[Aksel Larsen.]

gav man også det. Jeg forstår heller ikke rigtigt den bemærkning. Jeg troede virkelig — jeg er nemlig blevet manuduceret så tit om, at det, det drejer sig om, er at have regeringen, at have administrationen — at en regering altid havde fuldmagt til at anstille de undersøgelser, den fandt fornødne, og nedsætte de kommissioner, den ønskede at nedsætte. Jeg synes, det lyder noget besynderligt, når det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) nu forklarer, at det kan man desværre kun gøre, hvis man får en henstilling fra et udvalg eller fra folketinget. Det tyder ikke på, at man er særlig ivrig for at gøre noget ved det.

Endelig talte udvalgets ærede ordfører om søfolkene og oplyste, at man havde forhandlet med dem og med forligsmanden om aspirantspørgsmålet, men udvalget mente ikke at kunne tage stilling til denne sag. Jeg beklager meget, at udvalget ikke mente at kunne tage stilling til noget, som er så enkelt og letfatteligt. Det, der er sket, er, at der i fjor forelå en betænkning om aspirantordningen, som blev forelagt henholdsvis skibsrederne og sømændenes forbund til bedømmelse. Jeg formoder, at skibsrederne har godkendt den, men jeg ved, at sømændenes forbund har forkastet den, enten aldeles enstemmigt eller med alle stemmer mod een. Det, det drejer sig om, er ikke noget, der tidligere har stået i sømændenes overenskomst. Så kommer forligsmanden og tager denne passus fra betænkningen, som i fjor blev forkastet af sømændene, og sætter den uden videre ind i et mæglingforslag og dermed i sømændenes overenskomst med rederne. Det er en temmelig uheldig optræden, og det burde være meget let for folketingsudvalget og for folketinget at tage stilling til dette og sige: hvad vi end kan mene om mæglingforslaget, og selvom vi dækkende os bag alle mulige formelle motiver ikke vil være med til at ændre i forligsmandens mæglingforslag, er der her begået noget, som på en gang er en åben urimelighed og en dumhed, og derfor tager vi denne passus om aspiranterne ud af mæglingforslaget. Jeg er godt klar over, at det ikke ville betyde, at aspirantspørgsmålet dermed var løst. Det ville ikke betyde, at aspiranterne i morgen eller en anden dag skulle kunne gå i land fra skibene. Det

ville betyde, må jeg bruge udtrykket, at tovtækningen mellem sømændenes forbund og skibsrederne ville fortsætte om denne sag, som forhåbentlig tilsidst ville finde en god løsning. Men altså, hvis man var så betænkt på, at der endelig ikke måtte ske noget, som kunne genere skibsrederne, kunne det i hvert fald ikke genere dem, at dette helt nye om aspiranterne ikke blev ført ind i overenskomsten.

Derfor beklager jeg, at udvalget ikke har ment at kunne tage stilling til dette spørgsmål, for udvalget har været fuldstændig klar over, hvad det her drejer sig om. Udvalget har været i stand til at tage stilling, og når udvalget siger, at det ikke har ment at kunne gøre det, vil det sige, at det ikke vil rette selv denne aldeles åbenbare urimelighed og uretfærdighed i forligsmandens mæglingforslag.

Under denne overenskomstsituation har der været talt så meget om, at man af hensyn til Danmarks valuta ikke må pumpe mere købekraft ud i befolkningen, og man har især fra konservativ side — forøvrigt med fuldstændig berettigelse — antydnet, at hvis arbejderne får en lønforhøjelse, kan man forvente, at tjenestemændene kommer til stat og kommune og siger, at de i det mindste må have noget tilsvarende, og så bliver det svært at sige nej. Dette har særlig det ærede medlem hr. Aksel Møller benyttet sig af, idet han siger, at så bliver der altså pumpet meget mere købekraft ud i befolkningen, end der er givet direkte ved de meget beskedne lønforhøjelser, man her bevilger de fagorganiserede arbejdere. Endvidere har det ærede medlem hr. Aksel Møller sagt, at så ville også andre grupper i samfundet søge at forøge deres pengeindkomster; resultatet bliver ulykkeligt, og det går meget galt med valutaen.

Ja, må jeg sige om dette med valutaen, at det er jo noget, man altid er parat til at holde op for befolkningen, når der skal skæres en bred rem af dens ryg i form af nye skatter, kreditbegrænsninger eller lignende foranstaltninger, og det er noget, man altid er parat til at holde frem for arbejderne, når de stiller lønkrav eller krav om arbejdstidsforkortelse. Så siger man: I må tage hensyn til samfundet, det er så fattigt, og den er gal med valutaen. Nu er det naturligvis en kendsgerning, at regeringen har